

„K R A”

door G. SCHRIJVER.

„Och moeder, mag het? Ik kan van Breeveld een jonge kraai krijgen!”

„Kind,” zei moeder, „wat moet je nu met een jonge kraai op een bovenhuis?”

„Och moeder, dan maakt vader een kooi voor hem, een beetje groote, en als-ie dan groot is, zal-ie ons allemaal kennen; dat is zoo leuk!”

„Als-ie groot is,” zei moeder, „en hij zit in de groote kooi, die vader voor hem maken zal... dan zit de kraai naar buiten te koekeloeren, waar zijn kameraden vroolijk en vrij fladderen in de zon, en dan zal hij niet dankbaar zijn aan de kinderen en de menschen die een kooi voor hem maakten. Denk je wel?”

Anneke keek moeder eens aan.

Neen, ze geloofde ook niet, dat een kraai dat heel plezierig zou vinden, maar het was toch zoo leuk; leerden ze soms zelfs niet praten? O, neen, dat waren eksters, geloofde ze.

Maar verleden jaar zomer, toen ze met vakantie uit waren, had ze toen niet twee kraaien op de „Westerbouwing” gezien, die zoo aardig tusschen de menschen doortrippelden, van alles een stukje kregen en in 't geheel niet wegvlogen?

„Neen,” zei moeder, „die vlogen niet weg. En weet je, waarom niet? Omdat de menschen een vleugel van die kraaien heel kort hadden geknipt. Ze konden niet meer vliegen. Ze moesten op den beganen grond blijven, inplaats van in de hooge boomtoppen, waar de nesten van hun vrienden en familieleden hingen en wiegelden op elk zuchtje van den wind... Dacht je dat kraaien dat plezierig vinden?”

Annie durfde geen „ja” zeggen.

„Maar ik heb toch zoo graag een kraai, en ik zal erg lief voor hem zijn,” zei ze.

„Nu,” besloot moeder, „we zullen samen een afspraakje maken. We nemen...”

„Hè ja, Moes,” jubelde Annie.

„We nemen hem,” ging moeder voort, „maar onder voorwaarde dat we hem weer laten gaan als hij wil...”

„Dat kan hij toch niet zeggen?” zei Annie.

„Neen, dat denk ik niet. Maar je zegt dat je lief voor hem zult zijn, en dan zal hij zeker wel bij je willen blijven, denk je niet? Nu, we zullen zien. Zoodra hij groot is, mag hij kiezen: bij ons blijven of de vrije lucht in, goed?”

Annie knikte. Ze vond het maar zoo-zoo. Heel veel vertrouwen in de aanhankelijkheid van jonge kraaien leefde er in haar hartje blijkbaar niet. Maar ze dacht: „als-ie er eerst maar is...”

En 's middags, na vieren, kwam Breeveld — hij was de portier van Anneke's school — er mee aan de deur.

„Hoe kom je er aan, Breeveld?” vroeg Moeder.

„Jongens op de speelplaats hadden hem, Mevrouw,” zei Breeveld, „maar het beest is nog zoo jong dat hij moet gevoerd worden en daar heb ik geen tijd voor.... En laat ik hem los, dan valt hij de kat in den bek, want voor zichzelf kan hij nog niet zorgen. Kijk eens, wat een honger hij heeft..!”

De jonge kraai, een glanzend zwart diertje, beet geweldig van zich af, zoodat Annie zich al een beetje op een afstand hield. Maar ze vond hem toch wel lief, vooral zijn donkere oogjes, en ofschoon wat bang, streek ze hem even over de zachte veeren.

Moeder gaf Breeveld een kwartje en nam de nieuwe huisgenoot over.

„Ziezoo,” zei ze, „nu moet je maar eens zoeken waar hij in kan, tot vader een kooi gemaakt heeft.”

En zoo kwam „Kra,” aldus doopte Annie hem — voorloopig in moeders waschmand terecht, waarin hij dadelijk met een geweldig spektakel begon.

„Kijk eens moe, hij danst,” zei Annie, en werkelijk, het

leek wel zoo ; Kra danste al maar in het rond, en beet zoo gulzig naar het geweekte brood, dat moeder hem in den bek wilde stoppen, dat hij er niet de helft van kreeg. „Ik geloof gerust, dat hij nog niet goed zien kan,” zei moeder. Vader was van dezelfde meening en kon niet begrijpen, wat er voor aardigheid was aan zoo'n schreeuwelelijk. „Laat toch wegvliegen,” ried hij aan. Maar daar wilde Annie niets van hooren. „Dan vliegt hij in de poes z'n bek, heeft Breeveld gezegd,” voerde ze aan.

„Och wel nee, kind,” zei vader, „wacht maar 's, over een paar dagen, als we hem dan op 't balcon zetten, dan zal je hem zien gaan.”

Kra bleef schreeuwen in zijn waschmand, en rondtollen als men hem op den rand zette of op het zink van 't platje.

„Hij hoort ons aankomen, want dan schreeuwt-ie,” zei Anneke, en daar had ze wel gelijk in.

„Maar hij ziet je niet,” zei vader na een paar dagen, „de Kra is blind, Annie...”

En zoo was het waarlijk.

Was Kra blind geboren? Door wreede jongens blind gemaakt?

Niemand die het wist, maar dat hij blind was, bleek wel zeker.

Na veertien dagen sprong Kra nog precies zoo in 't rond als den eersten dag. Soms vloog hij op den rand van de waschmand, maar 't was zielig om te zien hoe hij er dan weer afviel, zonder stuur of evenwicht. En aldoor moest moeder hem maar de stukjes brood in den bek duwen, en met moeite dronk hij wat uit een glas, als moeder zijn kop er in stak... Annie kon wel schreien om blinde „Kra.”

„Nu zal hij nooit wegvliegen,” zei moeder.

„Och, kòn hij maar, arme Kra,” zei Anneke. Want dat was toch wel heel vreeselijk, zoo stumperig en hulpeloos als blinde „Kra” was.

„Wat moeten we daar nu mee?” vroeg vader. „Je kunt toch je heele leven geen kraaien voeren, moeder?”

„Nee,” zei moeder, „dat gaat niet. En weg laten vliegen gaat ook niet. Op de wei zetten? Dan gaat-ie zeker dood of de katten vinden hem...”

„Het zou barmhartig zijn hem zelf dood te maken,” zei vader. Maar Anneke begon te schreien.

„Lieve Kra,” zei ze, „waarom zouden we 't arme dier niet laten leven?”

„Omdat dit geen leven is, Annie. Kra ziet niemendal; hij kan zich nooit bewegen als een andere vogel. Je ziet het, hij durft niet vliegen. De dood is geen kwaad voor Kra, maar goed, geloof me...”

„Zal U hem dan niet zijn nek omdraaien?” vroeg Annie.

„Heb ik dat dan gezegd, kindje?”

„Neen, maar Breeveld zei: anders zal ik hem den nek wel omdraaien...”

„Neen hoor. Kra zal een zachten dood hebben... Ga jij maar binnen spelen...”

Toen nam vader een groote pan; zette die boven het gascomfoor en Kra daaronder. Even 't gaskraantje open; het duurde geen minuut of „Kra,” arme, blinde „Kra” was uit zijn donker bestaan verlost. Het zwarte, glanzende lijfje legde vader in een sigarenkistje, en toen begroeven ze „Kra” in den tuin bij buurman beneden.

Annie moest er toch heusch om huilen. „Ik vind het zoo naar,” snikte ze.

„Maar leven als een blind dier, ten slotte een last voor iedereen, is veel naarder,” zei Moeke. „Het is barmhartig, hem dat niet aan te doen, alleen omdat Anneke er plezier in heeft een kraai te houden. Vind je niet, Annie?”

„Hij weet er niets van, hè Moe?”

„Neen kindje,” zei Moeder, „dat denk ik wel niet. Een dier is geen mensch... Een mensch heeft verstand, en daarom moet hij een vriend zijn van de hulpelooze en zwakke dieren. God wil dat ook. Daarom staat er in den Bijbel, dat de rechtvaardige het leven van zijn beest kent... En zoo zie je, dat het soms kan beteekenen dat je 't beest *niet* in 't leven moet houden. Begrijp je niet?...

Nu, je bent ook nog klein. Misschien begrijp je 't later.”

(Overname verboden).